

(Kort bemærkning).

Kaj Hansen (DKP):

Den forklaring, hr. Jens Møller her gav, stod ikke i Fyens Stiftstidende, det gjorde derimod den udlægning, jeg gav.

Jens Møller (KrF):

Nej, naturligvis stod den ikke i Fyens Stiftstidende, for det var i Morgenposten. Og for det andet stod den der ikke, fordi jeg jo ikke kendte den anden, før jeg selv læste den dér.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan forsikre hr. Jens Møller om, at vi ønsker ikke at tærskle langhalm hverken på de bemærkninger eller på forslagene her, for jeg må med det samme sige, at vi kan ikke medvirke til nogen af disse 5 forslags gennemførelse.

Vi kan derimod garantere for, at vi ved udvalgsbehandlingen, uanset hvor forslagene går hen, skal stille spørgsmål og kræve analyser, der kan afsløre forslagenes egentlige mening og formål. Det er efter vor opfattelse alene at sikre og udvide kapitalhavernes mulighed for udbytning ved at svække fagbevægelsen.

Så kan man godt fra ventres ordfører udtale sig om, at det her er almene principper, og fremholde, at det gælder såvel for arbejder- som for arbejdsgiverorganisationer. Men der er blot én ting, som man ligesom glemmer, både når man taler om, at klassekampen er væk, og at det skal gælde for alle organisationer, og det er, at arbejdsgiverne har en grundlovssikret ejendomsret, som giver dem mulighed for at boykotte på en helt anden måde over for arbejderne end ved at udelukke dem ved fysisk blokade. Det kan man gøre simpelt hen ved at afskedige dem. Derfor har disse forslag kun én eneste retning, og det er imod organisationerne, det er imod aktionsmulighederne.

Må jeg så godt sige til hr. Ninn-Hansen, der taler om, at den personlige frihed ikke kan være ubegrænset, at det ville være dejligt, hvis det også gjaldt for de kapitalhaverne, som fjerner kapitalen fra virksomhederne og dermed gør mennesker arbejdsløse, blot med det ene formål at sikre sig ny mulighed for spekulation.

Når det endvidere bliver sagt, at ingen

arbejdsgiver kan forhindre én i at være medlem af en fagforening, ja, så må jeg sige, at det jo er udtryk for ukendskab til, hvordan forholdene er på danske arbejdspladser. Jeg kan sige, at jeg den 5. november skal til forhandling om overenskomst med en meget stor virksomhed i København, som gennem mange år har holdt 150 ansatte uden for medlemskab af en fagforening ved at kræve, når de blev ansat, at hvis de ville være på funktionærbasis, så måtte de ikke være medlem af en organisation.

Ja men hvorfor har vi ikke indklaget dem tidligere for arbejdsretten og fået dem dømt? Simpelt hen fordi når vi havde bevist, så skulle vi forhindre et af disse mennesker i at blive ansat. Jeg har i ét tilfælde haft mulighed for at indklage firmaet, fordi en værkfører gav det skriftligt til en af dem, der skulle ansættes. Og hvad gjorde man så? Man fyrede omgående den pågældende værkfører, udstedte en erklæring om, at det var noget, han havde gjort på eget initiativ, som firmaet ikke havde noget kendskab til og derfor ikke noget ansvar for. På den måde har man altså siden 1952 hindret 150 mennesker i at blive organiseret. Det er de forhold, der er på arbejdsmarkedet i dag, og det er det, vi må tage hensyn til.

Så vil jeg godt sige om lovforslagene nr. 31 og 4, som taler om regler for organisations og foreningers bidrag til politisk virksomhed, at jeg gerne vil understrege, at det må være enhver organisations ret at formulere love og retningslinjer for den beslutningsproces, der må være, og det må også være organisationens ret alene at bestemme, hvilke beslutninger man vil tage. Hvis dette ikke er tilfældet, har vi så ikke med al tydelighed set, hvorledes det er gået i fascistiske lande, som lavede statsdirigerede fagforeninger, og som søgte at lægge bånd på, hvad de måtte gøre? Her tvang man arbejderne til at oprette komiteer eller grupper, som kunne bekæmpe den retning, som var i disse fagforeninger. Vi har da også kunnet se det af en række af de aktioner, som nævnes i dagens debat, og som jo bl. a. også skyldes grupper af arbejdere, som ikke vil tage sig den opgave på at ændre det, de mente var galt i dansk fagbevægelse, men bryder ud og prøver på at gøre noget. Derfor må læren være den, at man ikke kan lovgive arbej-